

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ «ΧΡΟΝΙΚΟ»

...Μαῦρες σειρές σὲ κάθε σταυροδρόμι· ἀγέλες λύκων  
πεινασμένες γύρω γύρω ἀπ' τὴ μεγάλη μάντρα μὲ τὰ  
πρόβατα· κι' ἄλλα θηρία σαρχοδόρα διψασμένα γιὰ  
παράσημα, βρυκόλακες  
ἀπ' τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα τοῦ Ναβουχοδονόσορα,  
μοῦτρα κλειστά καὶ μοῦτρα χάλκινα, κι' ὁ ἀγέρας τοῦ  
φθινοπώρου βαρὺς σὰν τὰ χρόνια στὸ κάτεργο  
σὰν τὴν ἐχτέλεση τὴν αὐγὴ τῶν ἀθώων, σκοτεινὸς ὁ  
κόσμος κι' ἀπὸ μέσα ὁ ἄλλος ἄνεμος  
μυρίζοντας μιὰ γλώσσα ξεχασμένη, πεθαμένη μὲς στὰ  
στόματα...

Χρόνος σημαδεμένος χώρος μὲ σκοτεινὲς οὐλές  
πτώματα πού ἐπιπλέουν πάνω στὴν ἄσφαλο  
καὶ τὰ χορτάρι.

Κατέβηκαν οἱ κυνηγοὶ ἀπὸ τὸν ἄλλο πόλεμο  
μὲ τὰ αἵματα οἱ σκοτεινοὶ φονιάδες σ' αὐτὴ τὴ  
θρώμικη ἐπιστράτευση. Οἱ ἄμειπτοι "Ἕλληνες  
κατέβηκαν  
ἀπὸ τὰ παγωμένα δάση, οἱ μελανοὶ τσολιάδες  
ἀπ' τὰ χασάπικα τῆς Ἱστορίας.

Χρόνος χωρὶς κενὰ σημαδεμένος,  
πορεία γραμμὴ πάνω στὸν τράχηλο τοῦ σήμερα  
σὰ λαιμητόμος.

Ἡ μηχανὴ στὶς κατακόμβες χωρὶς συναισθήματα  
ὁ σκοτεινὸς τροχὸς ἢ μιὰ ἐγκοπὴ πάνω στὴν  
ἄλλη.

Ἄλυσσιδα.

Δέντρα πού περπατούσανε στὸ φῶς· ἀηδόνι ἀηδόνι  
μέσα στὶς μαῦρες ρεματιές  
μικρὸ νεκρὸ κορίτσι, ἐδῶ  
καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια.